

Barnes Historie

Ladet de smås Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

NYTTVERK. — GÖRNER. — ST. LOUIS.

No. 1 }

Januar 1879

{ 5. Hæft.

G. S. von Schuberts Reisefortællinger.

Redskriveren af efterstaaende Fortællinger har fra sin tidligste Ungdom af været meget reisehysten. Han er født paa et Sted, der ligger paa et høit Bjerg; imod Syd, Vest og Vest hæver de erikrige Uebjerge sig høit over Horizonten, tildels i en Afstand af flere Dagsreiser, mod Norden stuer Diet hen over en stor, vidlette, høis længstbortliggende Høider (Porphyrbjerg) strækker sig i en Længde af næsten tre Dagsreiser og flyde sammen med den blaa Himmeltand. Den bestandige Hensyn til disse langt bortliggende Bjerge og Eletter ligefra Haven, ja selv fra Vinduerne i Forældrehuset — maa da vel i en saa nygjerlig Barnealder have opvakt det Ønske: at se og vide, hvad der gaves oppe paa og bagenfor disse blaa Bjerge.

Men fra min tidligste Barndom var der i min vroelige Sjæl endnu en anden Dragelse mod det Fjerne, en Dragelse af en saadan Natur, som den var, der forsøgte alle Modres Moder til Nydelsen af det forbudte Uble. Dgsaa i aandelig Forstand havde Gud ladet mig fødes paa et Bjerg, hvis Udflugt er stor og umaalelig, og hvis Lust er høidig og livslysende. Mine Bedsteforældre og Forældre

var Mennesker, der af ganske Hjerte elskede Gud i Kristo og vandrede uden Dadel i hans Gud; min Faders Hus var et Hus, hvor lydelige eller i Hjertet skjulte Lovsange og Bønner aldrig, saa længe de Gamle levede, forstummede hverken Dag eller Nat. Men jeg, o du, min Gud, ved det, — var som i Alder saa og i Einbelag den Eldste i dette Hus. Jeg tænkte anderledes, end mine fcomme Forældre onskede og af Gud udbade sig med Hensyn til deres yngste Søn, der i deres høie Alder var bleven dem stjæket. Fra det Dieblit, jeg kan mindes, tænkte jeg hellere og oftere paa alt Andet end paa dig og dine Gud. Og om du havde ladet mig blive født i Paradiset, hvor jeg sammen med min Slægtis Forældre ikke havde andet end Godt og stedse kun Godt, saa vilde jeg dog derfor have længtet udover de blaa Bjerge for at saa vide, ei alene hvad der var godt, men endnu mere, hvad der var ont. Min Gud, hvad er jeg, eller hvad har jeg givet dig forud, at du saa naadig og barmhjertig gik efter mig paa mine vildfarende Afveje? Tidlig har jeg begivet mig ind i et Tvivlernes Land, hvor der tales Spottens Sprog, — som siger, at der gives ingen Gud, og som

baade paa hvide og venstre Hoand blot ser Døden. Men ogsaa paa mine Forvildersers Bei har du ledet mig ved dine Kjærlighedens Naab; jeg havde forladt dig, men du har ikke forladt mig, og da jeg var kommen ud i Fremmedlandet, som laa længst borte fra Faderhuset, da opvaagnede den Medgift, som du fra min første Levealder har lagt i mit Hjerte, en Længsels Stemme, der sagde: 'Jeg vil atter vende om til min Fader!'

Saa er jeg da en Rejsende, som har faret mange gale Veie, men dog tilfjæst har slaet ind paa en Bei, der ret er en god Bei, naar Gud giver Bestandighed og Trostab; thi den fører til Fred. Jeg kan her ikke fortælle Alt, som jeg paa mine Pillegrimsrejser har erfaret, om jeg end (som det hedder i en gammel Sang) havde tusinde Lunger og tusinde Munde; thi Guds Forbarmelse er jo uendelig og usigelig. Derfor vil jeg eksempelvis kun om tale saadanne Erfaringer, som jeg paa virkelige, legemlige Rejser har gjort: Erfaringer om min Guds Godhed og Forbarmelse; og blandt mine egne vil jeg ogsaa berette Andres Reisetildragelser, der ligesaavel som mine egne Erfaringer afgive Levis for, at vi have en Herre, som overalt gaar efter os og kommer os imøde paa vore Veie, fordi han er en medlidende Herre, der antager sig den Forvildede og forbarmer sig over ham.

Første Fortælling.

Den første Rejse, som jeg, saavidt vides, kan erindre, var vel den mindste, jeg har gjort, men dog ei den mindst betydningsfulde, hvad mit Liv angaar. Jeg gjorde denne Rejse omtrent mit sjerde Aar paa min Faders Arme. Thi nu var jeg først bleven nogenlunde frisk efter en Børnesygdom og var endnu meget svag baade til at gaa og til at staa.

Det var Foraar; Træerne blomstrede, og fra Bussene tonede Fuglens Sang. Min Fader stillede sig med mig under et blomstrende Kirsebærtræ. De Ord, han sagde til mig, erindrer jeg nu ikke mere ordret, men efter det Indtryk, som de har efterladt hos mig, maa de have lydt paa det nærmeste saaledes:

Se der, mit Barn, de hvide Blomster paa dette Træ. Af de hvide Blomster bliver nu snart ret skønne, røde, søde Kirsebær; disse

skal mit Barn saa spise, og de ville smage ham meget godt. Men i de hvide Blomster der sidde de smaa, brune Smaaflugte, Bierne (min salige Fader var en stor Ven af og pleiede med Omhyggelighed sine Bier, af hvilke han besad en hel Del), og de spise sig møtte paa den søde Honning, som er derinde i Blomsterne. De stakkels Bier vare dygtig hungrige; thi de havde slet ingen Honning mere i deres Hus; nu derimod have de Honning nok i alle Blomster. Da du blev syg, laa her en kold Sne overalt i Haven. Nu er Alt grønt, og se kuns der i dine Søstres lille Have de vakre Blomster! Hvem er det vel, som har dannet Blomsterne? Jeg har ikke dannet dem og Mama heller ikke. Deroppe, under den vakre, blaa Himmel synger en lille Fugl, en Lærke. Se kuns, hvor smuk blaa Himmelen er. Den lille Fugl synger: den kjære Gud har gjort det Alt. Blomsterne paa Marken og Bierne og os Menneſter og Lærken ogsaa, Allesammen har han gjort.

Du er et stakkels Barn og var meget syg. Se, du kan ei løbe omkring i Haven, thi du siger, at det gjør ondt i dine Ben. Din Fader bærer dig paa sine Arme, thi din Fader har dig kjær. Men baade din Fader og din Mama og dine Søstre og dig, — os Allesammen bærer den kjære Herre, vor Gud, paa sine Arme. Din Fader ser du og Mama ogsaa, men den kjære Gud ikke. Men han er altid hos os og hører, hvad vi tale med hinanden, og ser paa, hvad mit Barn gjør og, hvad jeg gjør. Men engang er Gud bleven seet af ret mange Menneſter. Da blev han (i sin Søn) født til Verden som et lidet Barn, da sov han med sin Moder i en mørk Stald, men derude foran Stalden skinnede et klart Lys, og der sang Englene en Sang for det lille Jesusbarn: "Være være Gud i det høieste, Fred paa Jorden og i Menneſtene en Velbehagelighed," og Hyrderne, som vogtede deres Smaaovæg paa Marken, hørte til under Englens Syngen. Siden har den kjære Herre Jesus, der dog selv var Gud, som har skabt alle Menneſter, Blomster og Dyr, leget sammen med andre Børn, da han endnu var en liden Dreng, ikke større, end du er. Sine Forældre var han lydige, den kjære Herre Jesus, han gjorde det af Kjærlighed til dem. Han var ogsaa den hele Dag

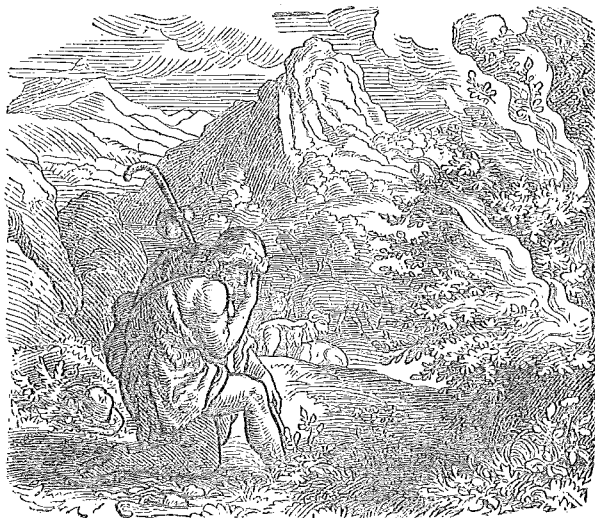
igjennem stedse flittig og altid beffæstiget med Noget. Og v. d du ogsaa, hvad den kjære Herre Jesus den hele Dag gjorde? Naar han saaledes hjalp sine Forældre med deres Arbejde, da bad han altid til sin himmelske Fader, til Gud i Himmelen: "Åk bliv du hos mig, du min Fader, og lad mig stedse blive ret fast i og hos dig. Ja, jeg vil blive hos dig, min Gud, og i Ålt efterfølge dig, i Ålt gjøre din Villie." Og da den kjære Herre Jesus var bleven større, gjorde han intet Andet end at søge. Da hvad mener du vel, han har søgt efter? Han har søgt efter os arme Mennesker; ogsaa efter dig og mig, omendssjondt vi begge dengang endnu ikke vare i Verden. Thi se, alle Mennesker, hvilke dog den kjære Gud havde stabt og ernæret, og hvem han havde bevist saa tusindfold mange gode Ting, vare bortløbne fra ham; de havde sagt i deres Hjerter: "Kjære Gud, vi ønske ei længere at blive hos dig; vi ville ei mere gjøre, hvad du har sagt, men blot gjøre, hvad der er efter vort Behag; vi ville slet ikke agte paa dine Bud." Ved du vel, paa det Billede, hvorom Mama saa tit har fortalt dig, der siger Slangen til Eva: hun skulde blot spise af Æblet, omendssjondt den kjære Gud havde forbudt hende dette. Gud havde sagt: "Du skal ei spise af Æblet." Slangen sagde: "Evis du kuns af Æblet." Og Eva gjorde ikke, hvad Gud havde sagt, men hvad Slangen vilde, og hendes Mand gjorde ligesaa. Se, var ikke dette ret stygt af Adam og Eva? Derfor maatte de ogsaa ud af det vakkre Paradis; thi saadanne Mennesker, som mere følge den onde Slange end den kjære Gud, kunne ikke forblive hos ham i hans Paradishave. Da nu Menneskene vare ude af Edens Have, bleve de ei staaende i Nærheden for at bede den kjære Herre Gud: "Åk, lad os igjen saa komme ind, vi ville aldrig mere gjøre, hvad Slangen siger til os," men bestandig løb de længere bort fra den kjære Gud did, hvorhen den onde Slange førte dem; næsten altid gjorde de kun, hvad Slangen vilde, ikke hvad den kjære Gud vilde. Men Slangen sagde til Rain: "Elaa din Broder død," — og Rain gjorde dette. Da nu Menneskene stedse løb længere væk fra den gode Gud og tilsidst havde sagt til Slangen: "Du skal være vor Gud, vi vil tilbede dig," — da

vare de geraadede i en stor Glendighed. Thi den onde Slange kunde intet Godt give Menneskene; den kan intet Paradis saa istand; men den er meget giftig, og Enhver, som rører ved den, maa dø. Den kjære Herre Gud havde da mistet sine Mennesker, som han dog havde saa kjær, thi de vare langt bortfjærne fra ham, vare hos Slangen og maatte dø. — Derfor kom den Herre Jesus ned fra Himmelen for igjen at opsøge os fortabte Mennesker. Tilsidst gjorde han slet ikke mere Andet end stedse kun at søge efter de arme, fra Gud bortløbne Mennesker. Men hvor sandt han da de arme, forlorne Mennesker? Han sandt dem hos den giftige Slange, fra den maatte han udfri dem og rive dem ud af dens Strube. Han vidste vel, at han maatte dø for at udføre dette. Men han sagde: "Jeg vil gerne dø, naar jeg kuns derved kan udløse de stakkels Mennesker af Slangens Strub: og bringe dem ind i Himmelen til dig, min Gud, min Fader." Derfor, da vor Herre Jesus døde for Menneskene, for os Ålle, ogsaa for mig og dig, da var han taalmodig som et Lam. Ved du vel, de naglede ham til Korset, de stak en Tørnekrone ned i hans Hoved, de stodte et ska pt Spyd i hans Hjerte. Da vandt Blodet ned af den kjære Herre Jesu Årsligt, Hænder og Fodder. Men han tog de arme, forlorne Mennesker i sine blødende Hænder, bar dem til sin Fader og sagde: "Tag du dem nu igjen til dig, min Fader, og vær dem naadig. Se, det Blod, som er her paa dem, det er mit Blod, som jeg har udgydt for dem; se til dem i Naade for min Skyld, thi jeg har indtil Døden e sket disse Mennesker og bragt dem tilbage til dig igjen." Saaledes kommer da den kjære Herre Jesus endnu den Dag idag med sine blødende Fodder hen til os Mennesker og bærer os med sine blødende Hænder hen til Gud, sin Fader, Og saa antager Gud os og har os kjær og lærer os at gjøre efter sin velbehagelige Villie, og naar vi saa gjøre og følge ham efter, saa komme vi, naar vi engang dø, til ham oppe i Himmelen og blive derefter bestandig hos den Herre Jesus.

Se, mit kjære Barn, du er endnu saa sag i dine Fodder; men du vil snart igjen blive frisk og stærk, da vil du atter kunne gaa og løbe omkring alene i Haven. Men naar du da saa ledes naar og løber omkring, da bed den kjære Gud: "O kjære Gud, lær mig at løbe dine Buds Beie; lær mig dog stedse at gjøre efter dit hellige Velbehag, for at jeg her paa Jorden kan blive hos dig og engang for evig Tid komme til dig i din Himmel." (Fortf.)

Mose Raldelse.

(2 Mos. 3)

I Tornebusten slog ned Guds Lyn,
Den blussede, men dog ei brændte.
Det var for Moses et Under syn,
Nu tyktes ham Nyt ivente.

Fra Tornebusten en Rost udfor,
En Torden, som Stov kan taale.
"Du stander, Moses, paa hellig Jord,
B. smit den ei med din Saale!

Bind op omkring dig nu som en Wand!
Mit Grinde skal du rygte.
Udfør mit Folk af Egypti Land!
Du maa ikke derv d frygte.

Din Gud er med d'g, hvor du gaar,
Mit Ord dig er lagt paa Tunge;
Dit Folk skal knal, hoor nu du staar,
I Diken mit Navn lovsjunge"

Jeg holder af at give.

(Efter 'Luth. Standard'.)

Jeg tror virkelig, at han gjorde det. Han pleiede ofte at komme til mig sex Gange om Dagen, idet Forventningen om et heldigt Udsald straalede ud af hans klare Bine og ud af hans lille, runde Ansigt. Han udraable: "Pappa! jeg vil saa gjerne have en Eskilling til den stakkels Tigger ved Dørrer, eller til Musikmanden, eller til den lille Pige, som bad om lidt kold Mad." Og naar Søndags Morgen kom, ønskede han noget til Søndagsstolen, til Missionen og til en hel Del andre Ting "Min Son," sagde jeg til ham en Dag, "tror du ikke, at du bortgiver en hel Del Penge?" "Jo vist, Pappa, og jeg holder af at give." "Men saa kommer du til mig efter det, som du

ønsker at give. Det er ikke dine Penge, som du er saa gavmild med." Dette syntes at være en ny Tanke for vor lille Gut, og han gik hen til sit Legetøj noget forbausset. Snart kom han springende tilbage.

"Poppa! hvem giver dig de Penge, som du giver bort?"

"Jeg sortjener dem ved Arbejde, min Son."

"Men har du ikke sagt mig, at Gud giver os alle Ting?"

"Jo, min Son! Al' Godt, som vi have, fao vi af Gud."

"Ja, Pappa! er du da ikke glad ved at give bort de Penge, Gud giver os?"

Jeg hærtegnede min lille Karl, gav ham et

Rys og en Skilling til den næste Fattige og satte mig ned at betænke den Lærdom, han havde givet mig.

Derfor vore Børn ere saa villige til at give

bort de Fenge, som vi give dem til det, vi foreskrive dem, skulle vi være mindre glade i at bortgive af de Ting, som vi saa rigeligen modtage af vor himmelske Fader?

Columbus.

Amerikas berømte Opdager, Kristoffer Columbus, blev født i eller tæt ved Byen Genua i Italien, i Aaret 1435. Han studerede i sin Barndom ivrigt Geografi og Mathematik og drog saa i en ung Alder tilfods. Medens tidligere næsten kun Nordmændene havde vovet sig langt ud paa det store Atlanterhav, begyndte i dette Aarhundrede Portugiserne store Opdagelsesreiser langs Afrikas Vestkyst og omseilede i 1486 Afrikas Sydspidse, det gode Haabs Korbjerg, og fandt paa denne Maade Ve'en til Indien i Asien. Men det var en lang og besværlig Vej.

Columbus var med paa mange af disse Op-

dagelsesreiser] og smlede derved mange Kundskaber og Erfaringer, og han fandte den dristige Plan, at man ved at drage lige vesterud over Atlanterhavet maatte kunne finde en kortere og mere lige Vej til Indien, da Jorden var en Kugle, og han tænkte sig denne Troget mindre, end den i Virkeligheden er, og at Asien skulde strække sig længere i Øst, end det gjør. So skjellige indhentede Erfaringer og Meddelelser (maaste ogsaa om Nordmændenes tidligere Opdagelser af Nordamerika), bestyrkede ham ogsaa i, at der maatte være et stort og rigt Land der i Vesten.

Men forsigjæds fremlaede han Lenge stue

Planer, først for sine egne Landsmænd, dernæst for Portugiserne og Spanierne. Endelig fik han dog nogle i Spanien til at lytte til sine Meninger. Vi se ham her paa vort Billede sysselsat med at pege paa Kartet og søge at overbevise nogle lærde Mænd om det Begrundede i sine Planer.

Den 3die August 1492 seilede hm ud fra Spanien med tre smaa Skibe, og den 12te Oktober samme Aar landede han efter store Besværigheder paa den lille Ø Guanahani, som hm kaldte San Saloador (Frelseren). Der- efter opdagede han efterhaanden flere af de vestindiske Øer, Sydamerikas Nordkyst og Landtungen Panama. Fra den Tid af er Amerika bleven et mere og mere bekendt Land. Folk fra næsten alle Lande i Europa have i store Skarer bosat sig her, og de oprindelige Beboere, Indianerne, ere mere og mere fordrevne og betydeligt aftagne i Antal.

Det var vel ikke Columbus, men vore Forsædre, som vare de første Opdagere af det Land, som vi her bygge og bo i. Men den første Opdagelse af Nordamerikendene blev dog igjen forglemt og unyttet, indtil Columbus foretog sin driftige Rejse.

Columbus blev, som saa mange store Mænd, ikke praestjønnet af sin Samtid. Fatlig og forfulgt døde hm i Spanien i Aaret 1506. Hans sidste Ord vare: "Herre, i dine Hænder befaler jeg min Aand!" De Ræsker, hvori han engang som en Forbryder var ført tilbage til Spanien, lod han lægge hos sig i Røgkisten, der senere førtes til Havt.

I Byen Sevilla i Spanien, hvor hans Lig en Tid laa begravet, har man opført et prægtigt Mindesmærke over ham.

Titus og hans Familie.

(Efter "Bush Bee.")

Den Tildragelse, som jeg vil fortælle, har en sorgelig Begyndelse, men en lykkelig Ende, idet den lærer os ikke at fortrivle, endog naar vi ere mest omgivne af Mørkhedens Skyer, men vissest den tro, at vor himmelske Fader vil lede os ind i sit Kjærligheds og Barmhjertigheds klare Solfin.

Meget længe førend den kristelige Religion var saa vel kendt og grundfæstet, som den er nu, kostede det meget at tilhøre Kristi Rike. Dste var endog selve Livet sat i Fare ved et saadant Skridt, og, naar dette ikke var Tilfældet, maatte man udstaa andre haarde Lid-

ser som Straf for en saadan Gjerning. Men disse Forsølgelser, saa skrækkelige som de vare, vare ikke istand til at tvinge Hundreder og Tusinder til at falde paa Knæ for de faldne Afguder og til at fornegte Troen paa den Herre Jesus.

I disse Dage af Forsølgelser for Kristi Skyld var det, at Titus, Gjenstanden for vor Fortælling, levede. Han havde sit Hjem i et sjernt Hjørne af det romerske Kejserrige. Han var ikke opdragen i den kristelige Religion, men han blev en sand Troende ved Prædikenen af de udmærkede Mænd, som i de Dage vandrede om fra Sted til Sted og bragte med sig Frelsens glade Tidende, hvoromhelst de kom. Som en sand Kristen var det hans første Omhu at bringe sine egne kjære Husfolk til Troen paa Frelseren, og det varede ikke længe, førend hele Familien, haade Forældre og Børn, fandt deres største Glæde i den Herres Jesu Tjeneste. Men denne Lykke var bestemt til at blive meget kort. Kongen i den Del af Riget havde modtaget en Befaling fra Keiseren, som gik ud paa, at hm skulde udrydde den nye Religion, det koste hvad det vilde. Efter som Titus var en Mand af Indsyldelse i Vandet, besluttede Kongen at begynde med ham først. Først befalede han ham blot, at han skulde fralægge sig sin nye Tro; thi han haabede, at han vilde adlyde, og at hans lydige Exempel vilde med en Gang blive efterfulgt af Andre. Men Titus negtede med Bestemthed og Fasthed; og da Kongen forsøgte at bestikke ham med Tilbud om Gæst- og Tillidsposter og store Rigdomme, svarede han kun, at jordisk Herlighed kunde ikke friste ham til at fornekte sin Herre. Kongen blev vred og forlod ham og sigtede, at han vilde finde andre Midler til at ilke sig hans Lydighed.

Den næste Dag blev en Officer sendt til Titus med den Tidende fra Kongen, at han maatte gjøre et af to Ting, enten give Skip paa sin Religion eller paa sit yngste Børn. Dette var vissest et skrækkeligt Valg; men de kristelige Forældre fandt ingen Vanskelighed i at gjøre det. Deres eneste Frygt var, at Børnet vilde tabe Modet. Denne Frygt blev snart stillet ved den Lille selv. Lille Mathias var en elskværdig liden Gut netop ni Aar gammel; men saa ung, som han var, syntes han fuldeligt at

erkjende Diebliffets Høitidelighed, og han erkærede sig med et rede til at springe ind i Flammerne for at bevise sin Kjærlighed til Frelseren. Officeren havde allerede læst Befalingen til at brænde Børnet i Forqaarden til Paladset, saa at der var ingen Tvivl med Hensyn til Maaden, hvorpaa det skulde dø. Faderen, Moderen, Broderen og Søsteren brast i Graad, medens de omfavne de sit lille hjertenskjære Barn, som saa snart skulde rives bort fra dem for bestandig. Maaeste Officerens haarde Hjerte blev bevæget ved Synet af deres Bedrøvelse; thi han paamindede Titus om, at han blot havde at adlyde Kongen, saa skulde Børnets Liv blive sparet. Endstjøndt dette kunde synes at være ganske let, saa kunde Titus dog ikke gjøre det. Han kunde ikke være uhydig imod sin himmelske Konges Befalinger for at søie en jordisk Konges Bud. Alle kom ihu, at Jesus havde sagt: "Den, som elsker Fader eller Moder, Son eller Datter mere end mig, er mig ikke værd," og "den, som mister sit Liv for min Skyld, skal finde det." Saaledes bløede de faste i sin Tro og gav Slip paa den lille Mathias, endstjøndt det kostede bittere Taarer og hjertelig Bedrøvelse at gjøre dette. Meget trostende vare dog de skjonne Ord af den gode lille Gut, da han forlod dem: "Kjære Fader, Moder! græder ikke! Jeg er ikke hængt for at dø; thi for Jesus Kristus, min Herre, vil jeg med Glæde hengive mit Liv."

Neppe var Morgenen atter kommet til denne dybt sorgende Familie, førend den samme Officer stod foran dem igjen. "Denne Morgen", sagde han, "er jeg kommen for at tage Eders Datter. Kongen befaler, at hun skal kastes for vilde Dyr, dersom I ikke er villige til at vende tilbage til de gamle Guder og tilbede dem." Den ædle kristelige Pige svarede beskedent, men modigt, ja endog glad, at hun ikke vilde give Slip paa sin Frelser for jordiske Gøders Skyld, ja endog ikke for Livet selv. "Meget godt", sagde Officeren; "der er da ingen Redning for dig; du maa følge mig." Gierat hendes hengende Forældre og Broder havde hvistet nogle Hengivenhedens og Kjærlighedens Ord i hendes Øren, blev den elskværdige Martina ledet hen til Stedet for at høre sin Dom.

Tiden syntes meget lang, og den tredie Dags Morgen hørtes atter Officerens Fodtrin. "Gjører Eder rede til at sige Farvel med Eders ældste Son!" sagde han, "thi han skal blive forskæftet idag Midtag, — det vil sige, dersom I vedblive at modstaa Kongens Befaling. I have fun at sige et Ord, saa behøver Eders Son ikke at forlade Eder." "Nei,

nei," sagde Sonnen, en meget forstandig Gut paa sexten Aar og en alvortlig Kristian. Som de Andre svarede han for sig selv og besvarede saaledes sine Forældre fra den tunge Gjærning at opmuntre ham til adlyde "Nei, nei, jeg vil gaa med dig og blive forskæftet, hellere end at fornegte min Herre. Hvilken Vre vil det ikke blive for mig, at jeg skal dø paa Korset ligesom min Frelser. Visselig, jeg forsjener ikke saadan Vre." Og derpaa blev den ædle Ungling revet bort fra sine dybt sorgende Forældre til den stræffelige Pine, som ventede ham.

Den næste Morgen kom Officeren til Titus's Hjem for fjerde Gang og tiltalte den hjertelig sønderknuste Moder saaledes: "Ædte Dame, det er nu din Tur at opfylde Kongens Befaling. Han har bestemt, at du skal blive halskhuget, dersom du ikke gjør, som han vil. Du havde ingen Medlidenhed med dine Børn, og jeg beder dig indtrængende: hav nu lidt Medlidenhed med dig selv."

Den ædle Dame — det var hun virkelig — gav ikke den mindste Agt paa den sidste Del af Officerens Bemærkninger. Kun den første Del syntes at være bleven hørt af hende. Uden den ringeste Modstand gjorde hun sig rede til at følge Officeren til Kongen. Idet hun bød sin Mand Farvel, sagde hun til ham, at deres Adskillelse vilde blive kort, og at snart baade de og deres kjære Smaa skulde igjen møde hvoandre ved den kjære Frelser's Throne, som havde hængivet sit Liv for dem.

Førend endnu fire og tyve Timer vare forbi, blev Titus kaldt frem. Han blev ikke overrasket derved, men han vilde være bleven overrasket, dersom Officeren ikke var kommet. Istedesfor at modtage ham med Frygt og Bæven, reiste han sig bestemt, og, idet han fulgte ham, var han saa munter, som om han gik til et Gæstebud. Kongen ventede for at modtage ham. Han ledede først Titus ind i et Værelse, som var fyldt med kostelige Gætte; Smykker af Guld og Sølv, de kostbareste Juveler og Klæder og mange andre kostelige Ting vare der samlede for at vække Tilskuerens Beundring. Titus kastede Blikket paa dem; men Kongen saa, at Synet af dem ikke valte nogen behagelige Følelser. "Jeg er ikke overrasket" sagde han, "over, at du ikke bevæges ved disse kostelige og herlige Klæder. Deres Glæds var ganske spildt paa dine Børn og paa din Hustru, og jeg kunde ikke vente, at du kunde vindes ved dem, naar det ikke kunde ske med dine Børn og din Hustru." "Nei, nei," sigde Titus; "saadanne Ting har ikke det ringeste Værd i mine Øine. Ved mig, o Konge, til det Sted, som er helligt ved Blodet af mine Kjære, og lad mig der lade mit Liv! Denne Verden har nu ingen Tillokkelse for mig."

"Men jeg har herligere Skatte end disse," svarede Kongen. "Jeg onsker, at du vilde se dem ogsaa." Idet han aabnede Døren til en herlig Sal, bad han Titus gaa ind. I Sandhed! disse vare virkelig hans Hjertes kjæreste Skatte; thi der sad hans ædle Hustru, omringet af sine Børn; hendes Ansigt straalende af Lyssalighed. Ved Synet af Ti us, som opvakte sine Hænder af Overraskelse over Gruppen foran sig, forlod de Alle sine Sæder og skyndte sig med at hilse ham. Kongen saa paa med Læarer i Øinene. Da de forste glædesfulde Udbrud vare forbi, traadte han ind i Kredsen og tilbød sig at forklare dette tilsynede der de Mirakel for den endnu forundrede Fader. "Det var min Hensigt," sagde Kongen, "desom Overtaalelse slog feil, at tvinge dig til at fornægte din Tro, hvilket jeg solte mig forvisset om, at du vilde gjøre, naar du fandt, at der var intet Valg mellem dette og at overgive dine Børn til en straffelig Død. Men da Børnene kom til mig, viste de ingen Tegn til Frygt, de udviste endog Villighed til at lide, som gjorde, at jeg tabte Modet. Jeg kunde ikke give den afgjørende Befaling. Jeg begyndte at sove, at din Religion var vel værd at undersøges, siden ethvert Lem af din Familie vilde hellere dø end give Afkald paa den. Og nu, ædle Titus, jeg giver dem Alle tilbage til dig i god Behold, idet jeg angrev meget den Gudsomhed, som jeg har udvist mod dig. Din opofrende Hengivenhed for den kristelige Religion gjør, at ogsaa jeg onsker at blive en Kristen, og at jeg maatte faa den Tro, som kan holde mig oppe under alle Livets Prøvelser og omsider triumfere over selve Døden. Det er muligt, at jeg kommer til at tabe min Krone i disse Forsølgelses Dage; men hvad er det? Jeg skal vinde en himmelsk Krone, som vil blive meget bedre."

Paa "Børnenes Jubeloffer"

Fremdeles modtaget:

Fra Minnesota Distrikt:

Bed Ole Taraldsen, Grand Forks, Dac., fra ham selv og Julius Knudsen 50 Cts. Bed Pastor Solstad fra Ole Sundes Pørn \$1; fra Oluf og Kristine Hansen, Alexandria, Minn., 50 Cts. Bed Pastor J. A. Thorsen fra Ole N. Gieres Børn i østre St. Olaf Mgh, Minn., \$1. Tilsammen \$3.

Fra Østlige Distrikt:

Bed Nils S. Granum fra forskellige Pørn i Pastor Juves Mgh, i Badax \$3.70. Bed Anton Blad indsamlet af Børn i W. Frichs

Mgh, Halfway Creek, \$1.31*). Bed Past. J. Dietrichsen fra Børn i Vestre Beaf River Mgh, \$5. Bed do i Cranberry Creek Mgh. \$2. Bed do. fra Jugebret Gulbrandtens Børn i Lille Norge Mgh \$1 og fra Kristian Dvegaardens Børn i Verum Mgh 50 Cts. Bed Pastor Børge fra Anna og Peder Brække 50 Cts og fra Bryngel N. Norge 50 Cts. Tilsammen \$17.51.

Fra Iowa Distrikt:

Bed Pastor Smeby fra Anders Perums Børn \$1 og fra Ida Smeby \$1 Bed Pastor P. Carlsten Julcoffer fra Børn i San Francisco \$13.85. Tilsammen \$15.85.

Direkte til Kassieren er indsendt:

Fra Minnesota Distrikt: Bed Pastor Garstad fra forskellige Børn \$1.05. Bed Pastor P. S. Neque fra Kristoffer Tingarsens Børn \$1.25, fra John Torjuson og Alfred Barsnes 50 Cts. og fra Lise Johanna Mgh, \$1.42. Bed Pastor Solstad fra Skolebørn i Byglands Mgh, indsendt af H. Gundersen \$1.25. Tilsammen \$8.47.

Fra Iowa Distrikt: Bed Pastor A. Larsen fra John Cæterens Børn, Wisner, Nebr., \$1.50. Bed Pastor L. Larsen fra John Buxerud og Ole Kvestads Børn 85 Cts. Tilsammen \$2.35.

Fra østlige Distrikt: Bed Pastor M. Thorsen fra Anders Stortrøens Børn i South Rush River \$1 og indsamlet ved Perer D. Nitsen i Rush River \$1.85. Tilsammen \$2.85.

Totalsum for December Maaaned bliver alt-
 saa \$50.03 J. B. Frich.

*) Ved en Forglemmelse er denne Kvittering bleven ubetaldt af No 11, 1878.

"Børneblad"

begynder med dette No. sin 5te Aargang.

Prisen er den samme, 35 Cts. pr Explr. Men Agenter, som tage Pakker, og selv holde Raveliste over de enkelte Abonnementer, erholde som for følgende Reduktion:

3 Pakker paa fra 5 - 9 Explr. efter 30 Cts. pr Ex.

— " " 10-49 " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges for sk u d s v i s.

De store Restanser for 1878 maa strax betales; ellers ophører Bladets Forsendelse, medmindre anden Overenskomst særskilt er gjort.

Alt, hvad der vet kommer Bladet, indsendes til

J. B. Frich,

Dr. 151, La Crosse, Wis.